

17. sz. Egyezmény

a munkavállalók üzemi balesetekkel kapcsolatos kártalanításáról

Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1925. május 19-én hetedik ülészakára ült össze, és

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a munkavállalók üzemi balesetekkel kapcsolatos kártalanítása tárgyában, - amely kérdés az ülészak napirendjének első pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat egy nemzetközi Egyezmény formájában adja közre,

a mai napon, 1925. június 10-én, elfogadja az alábbi Egyezményt, amely „A munkavállalók kártalanításáról (üzemi balesetek) szóló 1925. évi Egyezmény” néven idézhető, és amely a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányának rendelkezései szerint a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tagállamai által ratifikálandó:

1. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet minden tagállama, amely a jelen Egyezményt ratifikálja, kötelezi magát, hogy az üzemi balesetek sérültjeinek vagy igény jogosult hozzátartozóinak kártalanítást legalább is a jelen Egyezményben megszabottakkal egyenlő feltételek mellett biztosít.

2. cikk

1. Az üzemi balesetekkel kapcsolatos kártalanításra vonatkozó törvényeket és rendelkezéseket bármely, állami vagy magánvállalat, üzem vagy telep által foglalkoztatott munkásokra, munkavállalókra, vagy tanoncokra alkalmazni kell.

2. Mindazonáltal minden tagnak jogában áll, hogy országos törvényhozásában olyan kivételeket állapítson meg, amilyeneket az alábbiak vonatkozásában szükségeseknek tart:

- (a) a munkaadó vállalatához nem tartozó, alkalmi munkákat teljesítő egyének;
- (b) a bedolgozók;
- (c) a munkaadó ama családtagjai, akik kizárólag az ő megbízására dolgoznak, és akik az ő háztartásában élnek;
- (d) azok a nem kézi munkát végző munkavállalók, akiknek keresete az országos törvényhozás által meghatározható határértéket meghaladja.

3. cikk

A jelen Egyezmény nem vonatkozik:

- (1) a tengerészekre és a halászokra, akikről későbbi Egyezmény fog rendelkezni;

- (2) azokra a személyekre, akik a jelen Egyezményben megszabottal legalább egyenlő értékű különleges elbánásban részesülnek.

4. cikk

A jelen Egyezmény nem vonatkozik a mezőgazdaságra, amelyre a mezőgazdasági üzemi balesetekkel kapcsolatos kártalanítás tárgyában a Nemzetközi Munkaügyi Konferencia harmadik ülészakájában elfogadott Egyezmény marad hatályban.

5. cikk

A halált vagy állandó keresőképtelenséget okozó balesetek esetében járó kártalanításokat a sérült, vagy igényjogosult hozzátartozói részére járadék alakjában kell fizetni. E kártalanításokat azonban egészben vagy részben, egyszeri összeg formájában is ki lehet fizetni, ha annak ésszerű felhasználása felől az illetékes hatóság megbizonyosodik.

6. cikk

Keresőképtelenség esetében a kártalanítást legkésőbb a balesetet követő ötödik naptól kezdve kell folyósítani, akár a munkaadó, akár valamely baleseti vagy betegségbiztosító intézet a fizetésre kötelezett.

7. cikk

Ha a baleseti sérült keresőképtelensége oly fokú, hogy más személynek állandó támogatására szorul, kártalanítási pótlék jár.

8. cikk

Az országos törvények a szükségesnek tartott ellenőrző rendszabályokról és a kártalanítások felülvizsgálatára vonatkozó módozatokról gondoskodnak.

9. cikk

Az üzemi balesetek sérültjei jogosultak orvosi gyógykezelésre és az e balesetek folyamánként szükségesnek mutató sebészeti és gyógyszersegélyre. Ennek az orvosi segélyezésnek költségeit vagy a munkaadó, vagy a balesetre vagy betegségre vagy mozgásképtelenségre is szakosodott biztosító intézetek viselik.

10. cikk

1. Az üzemi balesetek sérültjei jogosultak azoknak a művégtagoknak és ortopéd eszközöknek a munkaadó, vagy a biztosító intézet részéről való kiszolgáltatására és rendes megújítására, amelyeknek használata szükségesnek mutató. Az országos törvények azonban kivételképp megengedhetik, hogy a baleseti sérült részére a kártalanítás összegének megszabása vagy felülvizsgálata alkalmával gyógyászati segédeszközök nyújtása és megújítása helyett olyan kártalanítási pótlék állapítsanak meg, amely a szóban forgó eszközök szolgáltatásával és megújításával járó valószínű költséget fedezi.

2. Ami a gyógyászati segédeszközök megújítását illeti, az országos törvényhozásnak gondoskodnia kell azokról az ellenőrző rendszabályokról, amelyek visszaélések meggátlása céljából vagy a kártalanítási összegek rendeltetésszerű felhasználásának biztosítása érdekében szükségesek.

11. cikk

Az országos törvényeknek rendelkezéseket kell tartalmaznia, amelyek minden ország saját viszonyai szerint legalkalmasabbak arra, hogy a baleseti sérültek, illetve halál esetén az igényjogosult hozzátartozóik részére a kártalanításnak fizetését minden körülmények közt biztosítsák, és a munkaadó és a biztosító intézet fizetőképtelensége esetére biztosítékot nyújtsanak.

12. cikk

A jelen Egyezmény hivatalos ratifikációit, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmányában közzétett feltételek szerint, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával kell közölni nyilvántartásba vétel céljából.

13. cikk

1. A jelen Egyezmény azon a napon lép hatályba, amelyen a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet két tagállamának ratifikációját a főigazgató nyilvántartásba vette.

2. Az Egyezmény csak azon tagállamokra nézve hatályos, melyeknek ratifikációját a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal nyilvántartásba vette.

3. A továbbiakban a jelen Egyezmény minden további tagállamra nézve azon a napon lép hatályba, melyen ratifikációját nyilvántartásba vették.

14. cikk

Amint a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet két tagállamának ratifikációját nyilvántartásba vette, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatója a Szervezet valamennyi tagállamát köteles értesíteni. Ugyancsak értesítenie kell a tagállamokat a Szervezet más tagjai által vele később közölt ratifikációk nyilvántartásba vételéről.

15. cikk

Minden, a jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a 13. cikk rendelkezéseinek fenntartásával kötelezi magát arra, hogy az Egyezmény 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., és 11. cikkeinek rendelkezéseit legkésőbb 1927. január 1-ig életbe lépteti, és megteszi ezen rendelkezések hatályát biztosító szükséges lépéseket.

16. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet minden, a jelen Egyezményt ratifikáló tagállama kötelezi magát arra, hogy annak rendelkezéseit alkalmazza gyarmataira, védnöksége alatt

álló területeire és birtokaira, összhangban a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Alapokmánya 35. cikkének rendelkezéseivel.

17. cikk

A jelen Egyezményt ratifikáló tagállam a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal főigazgatójával egy nyilvántartásba vétel céljából közölt nyilatkozat útján mondhatja fel az Egyezményt első hatályba lépésének időpontjától számított tíz év elteltével. Az ilyen felmondás a nyilvántartásba vételét követő egy év elteltével válik hatályossá.

18. cikk

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa az általa szükségesnek ítélt időpontokban jelentést terjeszt az Általános Konferencia elé a jelen Egyezmény helyzetéről, és megvizsgálja, kívánatos-e a Konferencia napirendjére tűzni az Egyezmény részleges vagy teljes módosításának kérdését.

19. cikk

Jelen Egyezménynek francia és angol szövegei mind hitelesek.